

O doză sănătoasă de autocritică

Duminică, 15 octombrie 2006

Gili Cârstea

Mă întreba cineva cum evaluez eu maniera destul de critică în care prezentăm noi problemele din biserică. Și mai dorea să știe dacă noi credem că problemele respective se pot rezolva astfel.

Eu cred că, deși articolele noastre nu și-au propus neapărat aceasta, ele conțin o doză sănătoasă de autocritică. Fiind o parte a acestui popor, ne asumăm colectiv realitățile ei. Deplângem, alături de cei puțini care au ochi pentru așa ceva, urâciunile care se săvârșesc „în mijlocul Ierusalimului.” Este sănătos și necesar să observăm, să recunoaștem și să ne exprimăm în legătură cu anomaliile din curtea noastră.

Unii consideră că punerea în discuție a acestor anomalii ar slăbi coeziunea bisericii, i-ar frânge elanul misionar și i-ar periclita credibilitatea și așa destul de zdruncinată. Ce zic noii membri aflând asemenea lucruri? Nu ar fi mai potrivit ca ele să fie discutate în spatele cortinei denominaționale?

Cu siguranță că ar fi potrivit așa, dacă ele chiar ar fi discutate în spatele cortinei denominaționale. Dar când asemenea anomalii, precum alianțele ecumenice sau practicarea exercițiilor spirituale, se petrec deschis în mijlocul nostru, iar cei care trebuiau să le discute „în spatele cortinei” ies și ne spun că ele sunt justificate și conforme cu doctrina adventistă, atunci este normal și necesar să ne exprimăm opoziția. Secretizarea unor aberații, ținerea lor departe de urechile poporului spre a le permite să se dezvolte în liniște, nu este o virtute, așa cum li se pare unora.

Studiați din nou cărțile marilor profeți. Nu vi se pare că ei stârneau poporul împotriva conducătorilor bisericii, prin acuzații grave de abatere de la căile dreptății? Nu era mai bine să tacă și să aibă încredere că Dumnezeu Își va rezolva singur neînțelegerile cu profeții lui Baal? Ei se certau cu toată lumea; toți erau greșiți, afară de ei, desigur: „Preoții n-au întrebat: ‚Unde este Domnul?’ Păzitorii Legii nu M-au cunoscut; păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși; proorocii au proorocit prin Baal, și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor” (Ier 2:8).

De ce nu aveau ei răbdare ca anomaliile să se rezolve în spatele cortinei? De ce expuneau biserica oprobriului și deriziunii neamurilor, care

deja aveau mari suspiciuni și rezerve față de principiile și comandamentele lui Israel? Nu dădeau ei astfel apă la moară amoriților, moabiților și iebusiților, care abia așteptau argumente că Israel se închină unui Dumnezeu fals? Cui folosea acest spirit de critică aspră și deplasată, care mai rău împietrea decât să vindece pe destinatarii lui? De ce nu foloseau ei calea dragostei, care „acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul” (1 Cor 13:7)?

Autorii acelor cărți nu era niște străini, satisfăcuți de nenorocirile lui Israel. Erau fiii cei mai serioși ai aceluiași popor, îngrijorați peste măsură de viteza cu care urâciunile neamurilor din jur deveneau o normă acceptată în poporul sfânt. Protestul lor a fost calea prin care Israel a fost ferit de prăbușire definitivă timp de sute de ani. Doza sănătoasă de autocritică din cărțile lor a asigurat protecția harului asupra națiunii pentru multe generații. Așa se face că avem astăzi în canonul Sfințelor Scripturi cărțile criticoase ale lui Isaia, Ieremia, Ezechiel, Osea, Amos, dar nu avem nicio carte scrisă de academia lui Israel din acele vremi. Nu vi se pare interesant?

Și s-a rezolvat problema dacă ei au atacat corpul pastoral așa virulent? S-au întors conducătorii respectivi la Dumnezeu?

Nu, Israel nu s-a întors la Domnul în timpul acelor proroci. Dar poziția lor curajoasă, tăria cu care au stat de partea adevărului a influențat generațiile următoare, care au găsit și ele inspirație să se opună idolatriei în poporul lor. Doza de autocritică exprimată public în scrierile lor a ținut națiunea pe linia de plutire până la venirea lui Mesia. Ele au fost „sarea” și „lumina” care sprijină până în ziua de astăzi pe urmașii lui Hristos de pe pământ. Și nu uitați că ele au fost scrise mai ales pentru ultima generație, așa cum spune Pavel (1 Cor 10:11).

Nu dorim să ne ascundem în spatele acestor mari bărbați ai lui Dumnezeu, și de la adăpostul lor să aruncăm „sare” și piper pe rănilor deschise ale bisericii. Ce facem noi aici este un exercițiu sănătos și obligatoriu de autocritică, deoarece ne considerăm la fel de responsabili pentru relele colective ca toți ceilalți. Este poporul nostru, pe care îl dorim curat, eficient, dedicat, implicat, despărțit de idolatria modernă sofisticată și greu de sesizat, un popor despre care cerul să nu mai aibă motive să spună că este „nedemn de încredere când sunt în joc interese majore.”

Deși este potrivit și necesar să ne administrăm regulat o doză sănătoasă de autocritică, totuși recunoaștem că doza, administrată de niște anonimi ca noi, nu are virtuți mântuitoare. Pentru aceasta, biserica are nevoie de o doză serioasă de autocritică venind de pe buzele îngerului bisericii Laodicea.

Se pare însă că buzele respective sunt lipite destul de strâns. Deocamdată.